

Деветдесет и втора глава

След изпита се прибрах в стаята си. Миро и Драгица се върнаха, след като бяха разговаряли с Винко Станс. Лицата им не изразяваха задоволство или радост, но не бяха и помръкнали. Когато влязоха при мен, Миро каза:

- Винко Станс си говори едни и същи неща. Нищо не можем да разберем. Твърди, че когато се върнал в миналото и променил нарежданията на един гущер, който той нарича страшно същество, допуснал някаква грешка, която трудно може да поправи.

А Драгица добави:

- От него не мога да усетя нито дума, все едно мълчи. Навярно има по-силни от моите способности и не ми позволява да чета думите от главата му.

В момента, когато Миро и Драгица си тръгнаха, на светещата ми плоча отново се появи жупанът. Той ми каза:

- Реших да придружа Винко Станс в пътуването му през времето. Това е единственият начин да се уверя, че не ме лъже. Говорих с него и той се съгласи. Това е добър знак. Вярно, че малко се колебаеше. Според него пътуването през времето е опасно, затова не му се искало да ме вземе със себе си, но щом настоявам, ще ме вземе.

- Нали Блатор, Физор Апс, Инко Нитс и брат му Монти Кол също пътуват във времето? - казах аз. - Защо да е опасно, ако мнозина го правят?

- И аз казах същото – кимна жупанът. - Винко Станс ми отговори, че те знаят за опасностите и ги приемат. Аз също приемам опасностите, гледам ги право в очите и затова съм оживял досега. Искам лично да се уверя, че може да се пътува във времето.

- И как ще се увериш? - попитах го аз.
- Има признаци, по които мога да разпозная сегашното време, дори и в друг свят – отвърна ми жупанът.

- Кои са те? - попитах отново аз.

- Усещам ги вътрешно – обясни жупанът, - трудно е да ти кажа как. Когато придружа Винко Станс, ще разбера, дали съм прав.

- Жупане – казах тогава аз, - знам, че си най-смелият човек от всички мъже, които дойдоха с нас от стария ни свят. Но ти си единственият, който може да ни води. Ако се случи нещо с теб, ще останем без водач.

- Ако се случи нещо с мен – отговори жупанът, - синът ти Миро ще заеме моето място. Единственото условие е да се ожени за Драгица, а ти знаеш, че те вече са го решили.

- Миро няма твоите способности – опитах се да го разколебая, - той е много млад и никога не е предвождал дори и най-малка чета. Не е войнствен и не умее да борави с оръжия. Никога не е показвал да има увлечение по военни дела нито желание да управлява. Когато дойдохме в Ранкодом, се запали по светещите плочи и постоянно разчита списъците с нареждания и се опитва да прави и сам такива. Започна да учи езиците на жителите на Ранкодом и на гущерите. Той може да стане учен, но не и жупан.

- Гвардияне – твърдо каза жупанът, - той ти е син, а не можеш да видиш качествата, които го правят най-подходящ за жупан.

- И кои са те? - неуверено попитах аз.

- Най-главното е, че всеки ден е сред хората – отвърна жупанът, - няма човек от нашите, който да не го познава и уважава. Всички го слушат със зинали уста и са готови да направят всичко за него. Той е още млад, но щом

отсега е спечелил сърцата на хората, значи е достоен да бъде жупан. Ако се случи нещо с мен, той ще заеме мястото ми, пак ти го казвам.

Разбрах, че жупанът твърдо е решил да придружи Винко Станс в опасното му пътуване във времето. Наистина, от всички наши хора само жупанът би се осмелил да поеме на такова пътешествие, без да знае, дали ще се върне някога. Аз не можех да разбера нищо от сложните науки на Ранкодом и обясненията за чертите на времето и промените им само ме плашеха, а не ме караха да изпитвам желание да ги опозная по-добре.

Направих последен опит да спра жупана да не придружава Винко Станс, като го попитах:

- А Драгица съгласна ли е да заминеш с Винко Станс?

- Тя няма и да разбере – отвърна жупанът. - Ще се върнем бързо.

- Така ли ти каза Винко Станс – учудих се аз. - Няма ли пътуването да отнеме много време?

- Ще отнеме само миг – каза жупанът – или цяла вечност. Ако не се върна, значи всичко се е променило коренно и аз или не съществувам или съм другаде. Винко ми призна това, макар че отначало не искаше.

- Значи наистина може и да не се върнеш? - извиках изненадан аз.

- Може – отвърна жупанът спокойно, - но спомни си какво ми каза за вярата. Аз съм убеден, че ще се върна, а заминавам, защото се надявам, че го правя за доброто на хората си.

Не можах да разубедея жупана, но не смеех да кажа на Драгица за решението на баща ѝ, защото това щеше да бъде проява на слабост, а не исках жупанът да остане с такива спомени за мен.

Опитах обаче да разубедя Винко Станс да не взема със себе си жупана. Винко Станс ми каза:

- Обещах на жупана и не мога да се отметна.

Веднъж постъпих зле с жупана, държах се непочтително, насмалко щях да проваля договора му с Блавор, като накарах Валис Кунк да прави отровно житно питие. Не искам повече да се държа по този начин. Искам да покажа уважението си към жупана. Щом такова е желанието му, ще го изпълня. Но искам да те уверя, че ще направя и всичко възможно пътешествието да премине без усложнения.

Нямах представа какви усложнения можеше да възникнат при това пътешествие и затова попитах Винко Станс какво има пред вид, като казва „усложнения“.

- Това са непредвидени трудности – обясни ми Винко Станс, - които могат да ми попречат да изпълня задачата си и да се върна, а по този начин и жупанът да не успее да се върне. Но има и други вероятности. Една от тях е нещо да се случи на жупана и да се върна само аз. Това е най-лошото, което може да се случи, но аз ще се помъча да не се случва.

- Това ще е ужасно – казах аз. - Ако изгубим жупана, оставаме без водач.

- Обещавам да не изгубите жупана – заяви Винко Станс. - Той е смел човек, има опит от много битки. Там, където отиваме, е много по-опасно за мен, а не за него. Времето, в което ще попаднем, е сурово и съществата, които сега наричате просто „гущери“, са наистина страшни същества. Те са изключително силни, в сърцата им няма милост, и ако някой се изпречи на пътя им, няма да се поколебаят да го отстранят, за да не им пречи. Ти знаеш, че разбойниците, от които се спасихте, са същите и че жупанът се е справял много пъти с тях.